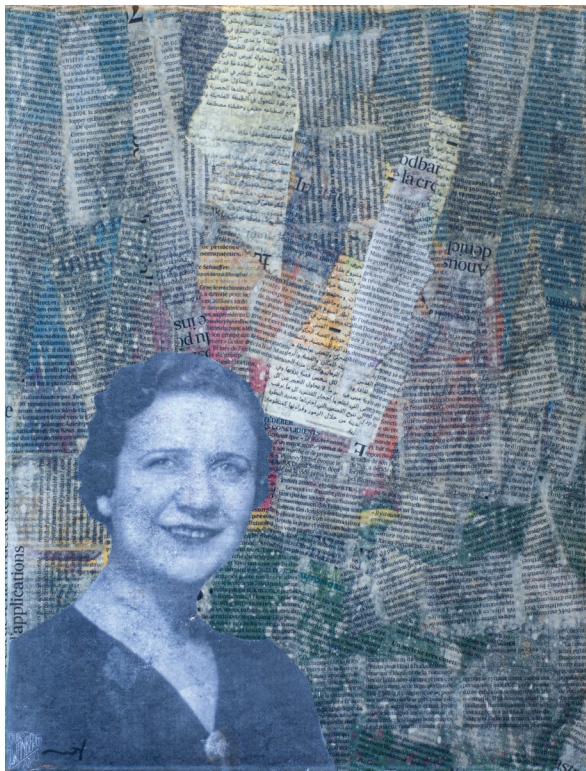

יוצרת: עפרה אראל

מזל מוצרי

ישראל - מצרים - ישראל
תרנ"ה-תשמ"א (1894-1981)

אישה שכולה אהבת המולדת.
בעוז כתבה את כל מה שחשבה,
במסירות נפש חינכה לציונות.
בכל אשר דרשה המציאות - שם התייצבה,
נכונה תמיד למשימה, להקרבה,
ובאמונה גדולה בעם ובארץ.

"דמותה עבורי היא סמל לאכפתיות וללקיחת
אחריות אישית. אדם של ערכים. בכל מעשה שלה
חשבה כיצד לתרום לחברה, לקהילה, למשפחה.
הייתה 'ננעלת' על מטרות חיוביות ומממשת אותן."
(יגאל קרן, נשוי לאלונה, נכדתה)

"סבתא הייתה חיונית מאוד, יזמית, חרוצה מאוד.
בעבודתה בבית התרבות כתבה מחזה, הביאה
מרצים, הגתה תכניות. אירחה את קבוצת הנוער
שלי ושל אחי מהקיבוץ. אפילו בגיל 88 תכננה איך
לשפץ דברים בבית. היא גרה לבד בחדר בתוך
בית התרבות שהקימה. אישה לבדה בבית גדול על
הגבול עם ירדן, בתקופה לא שקטה, עד היום לא
ברור לי איך היא לא פחדה שם. הייתה אישה אמיצה
מאוד." (אלונה מכבי־קרן, נכדתה)

יוצרת: עדן ילמה

אברהם וורקו
אתיופיה - ישראל
נפטרה תשנ"ב (1992)

במסירות אין קץ, חכמה וגדלות,
הובילה את משפחתה.
בכפרה שבאתיופיה
הייתה היא כתובת לכל מכריה.
באמונה ובעוצמה אדירות,
באהבת אם ובדבקות
במסורת אבות ואמהות,
הפכה עמוד האש ההולך לפני המחנה
במסע לסודן ומשם לישראל, ירוסלם.

"הבית שלה היה בית של אורחים, אפילו כשהיה מעט הייתה נותנת לאורחים. ואמרת: 'צריך לתת, תמיד לתת'.. אימא שלי לא פחדה. השמחה לצאת לישראל עשתה אותה גיבורה. היא נתנה לנו כוחות והנחתה אותנו." (זאפו, בתה הצעירה)

"במסע שלנו היא הייתה החרוצה, כולם היו עייפים והיה להם קשה, והיא, המבוגרת, עזרה לכולם וגם הלכה מהר, הקפידה כל הזמן לראות את המברח שלא יעלם לנו." (נגיסטי, נכדתה)

"כולנו תפסנו שפרדה הוא הגיבור היחיד, ויום אחד נפל לי האסימון: בלי הגבורה שלה לשלוח ילדים צעירים, להאמין, לסחוף את כל המשפחה למסע, זה לא היה קורה." (שמואל, נכדה)

יוצרת: עפרה אראל

אסתר כנפו
מרוקו - ישראל
תרע"א - תשס"ג (1910-2003)

אשה שהיא
פורצת דרך ומניעה גלגלים,
לעזרה, לשיוויון לנשים,
לעניים, לתלמידים ולחיילים.
העצמה נשית מתוך שכל ישר ובטחון
הובילה שינויים בקהילות, בכל מקום ומקום,
דירבנה לאחריות, לפרנסה ולחינוך,
לעלייה וציונות ממוגדור שבמרוקו ועד ללוד.

"היא ידעה להתנהל עם כל בני האדם, סוחרים
מהשוק, תושבי השכונה וחברי הכנסת. הייתה
רחבת אופקים עם כישורי תקשורת מדהימים."
(ענת אוזן, נכדתה של אסתר)

"כשגרנו בלוד, היא לקחה את אחי הקטן לבית
הספר, ובדרך הם ראו ילד בגילו מסתובב ברחוב.
אימא ביררה למה הוא ברחוב ולא לומד. כשענה
שאין לו בגדים נקיים והוא מתבייש ללכת, הורידה
מאחי את החולצה, הלבישה לילד ושלחה אותו לבית
הספר. אחי חזר הביתה להחליף בגדים..."
(אשר כנפו, בן)

יוצר: שחר קנפו

ספרנצה ברוך
איטליה - בולגריה - ישראל
תרע"א - תשנ"ה (1911-1995)

אישה שהיא השראה לשאר רוח,
לפתיחות ולאהבה.
טוב ותקווה בליבה,
תרופה בידה וחיוך בעיניה.
בכל מצב שהחיים הביאו אליה –
הצליחה לראות את הדרך הטובה והנכונה.
האירה לאחרים, סייעה לכל קרוביה, עשתה
חסד והיטיבה עם אנשי שכונתה.

"בבית המרקחת סבתא טיפלה בלקוחות, קיבלה
אותם, הקשיבה להם, נתנה עצות והתייחסה אליהם
כמו בני משפחה, אפילו נסעה במיוחד כדי להביא
תרופות כשלא יכלו להגיע. כאשר היו לקוחות שלא
יכלו לשלם היא וסבא היו אומרים, קודם תיקחו אחר
כך תשלמו". (רוזי ברוך ונטורה, בת, טל אור ורחל
רייס, נכדים)

"אצילות הייתה דרך חיים בשבילה לכן תמיד דרשה
לדבר בכבוד, לא לשקר, וכשהבחינה במשהו לא
תקין או לא צודק, לא העלימה עין, מיד דיברה ופעלה
בכדי לשנות. עצמאות היתה מאד חשובה לה. גם
כשגרה אצלנו, היתה לה דירה משלה ופעילויות
משלה והיה ברור שהיא אצלנו כי היא באה לתת ולא
לקבל". (יעל שרעבי, נכדה)

יוצרת: נעם ונקרט

חנה בני משה
תימן- ישראל
תר"ס - תש"ן (1900-1989)

אישה שהיא אור ורוח, חזון ומעשה.
בנקיטת יוזמה, בתושיה ובגדלות,
בהבנת המציאות ובאהבת אדם,
הובילה את משפחתה ואת סובביה.
פעלה מתוך אמונה ושמחה גדולה,
גם ברגעי אתגר ואפילה.
שימרה את מסורת אימותיה,
טיפול במגע לריפוי ולשחרור.
מהרי תימן, דרך עדן ועד לתל-אביב,
סייעה בריפוי חולים, ובמיוחד עזרה לנשים
להרות וללדת בשלום.

"היה לה מטבח קטן, אנשים נכנסו ללא הרף ואת
כולם הזמינה לאכול. כילדה זה נראה לי מופלא:
"איך הסיר הקטן תמיד מתמלא?!"

"היא לא חששה שבנותיה יעבדו בעבודה קשה אך
לא הסכימה שינצלו אותן. פעם סגולה בתה הראתה
לה את ידיה הפצועות מעבודות הנקיון. סבתא
סירבה שתמשיך לעבוד שם וחיפשה לה עבודה
אחרת". (אתי לוי, נכדה)

"נהרו אליה אנשים ללא הרף, לברכות ולטיפולים,
היא קיבלה את כולם בדיסקרטיות, ארחה אותם
ועזרה לכולם גם למי שלא יכול היה לשלם". (גלית
סעד ואתי לוי, נכדות)

יוצרת: עדן ילמה

רבקה אליהו
הודו - ישראל
תרנ"א - תשמ"ט (1891-1988)

אישה שהיא מנהיגה.
חזקה ומושלת ברוחה,
הובילה את משפחתה באומץ לב ושום שכל.
אשה שידעה כי זמן ועת לכול ופילסה דרך
גם כשנראה היה שאין מוצא.
מהודו ועד מושב תעוז בישראל.
ידה הושטה לכול – במתן בסתר ובעצה
טובה לבאי ביתה הרבים.
שמרה את מסורת יהדות קוצ'ין ומורשתה
והשרישה אותם באהבה בלב ילדיה, נכדיה
וכל משפחתה

"סבתא היתה דמות מרכזית בקהילה, כולם רצו
לשמוע את דעתה, להיות בחברתה, בכל שמחה
או אזכרה במושב היתה שותפה להכנות. השפה
שלה היתה נקיה ומכובדת, מעולם לא השתמשה
באמירות מכוערות ורעות על אנשים.
עמדה באופן קבוע בתפילה ליד המזוזה, תוך כדי
שהיא מברכת את כולם, ידעה מה הצרכים של כל
נכד וכל נין, וברכה אותו בנפרד ליד המזוזה." (נעמה
אליהו, נכדה)

"תמיד אמרה שכסף הוא אמצעי, לא העיקר – משפחה
ועזרה הדדית קודמים לו." (בת ציון חליגואה, נכדה)

יוצרת: טלי פרקש

רחל רבה נעים

לוב- ישראל

תרמ"ט – תשכ"ו (1888-1966)

בכוחות חרישיים
מתוך ביתה פנימה משכה בחוטים
לטובת החלש, העני, הנזקקת,
ארגון הקהילה ונשות החסד.
הגנה צבאית, עלייה חשאית –
כל אלו ועוד בידיה עשתה
לטוב עמה ולטוב מולדתה.

"רחל היתה פעלתנית ומסורה באופן יוצא דופן, תמיד חשבה על אחרים ועל הכלל: למה הקהילה זקוקה ולאן כדאי להוביל אותה. בזכות היזמות, הכריזמה שלה וראייתה המיוחדת סייעה לקהילה לא פעם והצילה רבים מבניה.

לחברת הנשים היו קופות התרמה למגוון תחומים, וכולם היו שווים וחשובים בעיניהן: לימוד תורה בישיבות, משפחות במצוקה, צרכי בית הכנסת, קופת קק"ל, הכול היה קודש." (דייזי (יקירה) הירשקורן, אחיינית של רחל)

"בכל פעם שבירכה על הנרות, זה היה רק על עם ישראל, לא לילדים שלה או לנכדים כמו שנהוג. כילד חשבתי עליה שהיא כמו משה רבנו." (מנשה גיאט, נכד של רחל)

יוצר: שחר קנפו

שמחה עובדיה פתיה
עיראק - ישראל
תרצ"ד - תשע"א (1934-2011)

יזמית שפעלה במסירות כנגד כל הסיכויים
תמיד למען החלשים והשקופים.
חשבה טוב וטוב הביאה,
ללא מורא אדם בנחרצות השפיעה.
במציאות מאתגרת הטביעה חותם,
מתוך חיבור לאבות וחיבור לזמן.

"היא היתה אשה עם המון עוצמה וחוסן נפשי. שהיתה צריכה להתמודד עם הרבה לאורך חייה ולקחה את זה לכיוון של נתינה, היא הגשימה חלומות וניצלה את הפוטנציאל שהיה בה. את רואה בנאדם שלא מפחד להתחיל מחדש, לעזוב הכל ולבנות את עצמו מאפס". (חנה פתיה, בתה)

"אמא העניקה תשומת לב לאנשים שאף אחד לא היה נותן להם מבט שני. אנשים שבדרך כלל נרתעים מהם אנחנו למדנו לאהוב, לקבל, לצחוק איתם. השיגעון היה חלק מהוויית חיים שלנו." (חנה פתיה והרב חיים עובדיה, ילדיה של שמחה)

"היא נלחמה על הקמת וקיום המפעל מול בעלי תפקידים. בלי מורא דפקה על השולחן ואמרה מה שצריך, גם אם המלך הוא עירום." (חנה פתיה, בתה)

יוצרת: אופירה ארליך

ספרסה מימון
תוניסיה – ישראל
תר"צ - תשע"ד (1929-2014)

איתנה ברוחה, שקטה וצנועה,
באמונה שלמה ניתבה דרכה
חינכה וטיפחה.
נתנה מעצמה לקהילתה,
צדקה וחסד בידיה ובלשונה.

"סבתא היא מודל לנתינה בלי לרצות תמורה. אני
תמיד חושבת עליה ולא נותנת לאף תודה או שבח
לנפח לי את האגו." (בת חן כהן, נכדתה)

"בכל קושי בחיים סבתא הייתה מרגיעה אותי,
מזכירה לי שהמציאות מושגת. 'ה' גדול ועוזר',
הייתה אומרת תמיד בחיור. 'אֱלֹהִים ירים את מזלך'.
(בת חן כהן, נכדתה)

"כשאימא שמעה בארץ סיפורי שואה היא נדהמה
לגלות שבני אומות אחרות סייעו לנאצים באכזריות
לעומת העזרה שהיא קיבלה משכניה. היא התאבלה
על כך מאד." (שרה, בתה)

"אימא הייתה שרה שירי געגוע על ארץ ישראל, ונהגה
לומר לנו בתוניסאית: 'פה זה לא המקום שלנו, ארץ
זה מקומנו.' את ישראל כינו 'ארץ', ללא פירוט נוסף,
ולכולם הייתה ברורה הכוונה." (יהודית, בתה)

יוצר: בנימין סיימון

הרהנית אסתר מלמד
פרס - ישראל,
תרמ"ב - תשכ"ו (1882-1965)

מגדלור לכל שכונתה וקהילתה.
את צערה וייסוריה הפכה לרדיפת צדקה.
רוחה איתנה מול קשיים רבים,
הובילה את משפחתה בצוק העיתים.
באמונה וגבורה משיראז בפרס
אל נחלת ציון בירושלים עלתה.
הייתה כאש התמיד בבית הכנסת
ולנשות השכונה.

"אינני זוכרת אותה יוצאת בכלל מהמתחם של
בית הכנסת והדירה, תמיד באו אליה, תמיד היתה
עסוקה". (רוחמה דוד, נכדתה)

"עזרתי לה בשטיפת כלים, וסיר אחד לא שיפשפתי
מספיק מבחוץ. אמרתי לה: אוכלים מבפנים. סבתא
אמרה בפרסית: ממה שאנשים רואים בחוץ הם
מסיקים על מה שבפנים". (שרה טדסקי, נכדתה)

"כולם בקהילה כיבדו אותה, לא ישבו במקומה
בבית הכנסת וקראו לה venmullo - אשת המולא,
הרבנית". (שרה טדסקי, נכדתה)